

som ere reiste herved paa Grund af deres svækkede Hælbred; tværtimod hender det meget ofte, at deres Koner siges ikke at kunne taale Klimmaet deroppe; og dette foranlediger derfor, at Præsterne reise herved, fordi man siger de maae absolut opholde sig hos deres Koner; men hvorvidt Menigheden bør lide derunder, anseer jeg for at være et stort Spørgsmaal.

Kirke- og Underviisningsministeren:

Det forekommer mig, at jeg sagde saa tydeligt som muligt, at jeg ikke vilde indrømme Reisetilladelse, uden at der derfor var fuld gyldige Grunde.

Da Ingen mere begjærede Ordet, erklærede Formanden Forespørgslen for sluttet.

Efter Dagsordenen gif man derpaa til 3die Behandling af Forslag til Lov om Afhændelse af Den Lille Dimon blandt Færverne. (Anden Behandling findes i Tidens Nr. 219 Sp. 3486 ff.) Intet Vædringsforslag var stillet. Lovforslaget i dets Heelhed sattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, sattes Lovforslaget (see Anhanget), efter at være oplæst, under Afstemning og vedtoges med 57 Stemmer imod 4.

Man gif derpaa til det følgende Nummer paa Dagsordenen, nemlig 3die Behandling af Forslag til Lov om Bagernæringen i Kjøbenhavn. (Anden Behandling findes i Tidens Nr. 219 Sp. 3485 ff.) Intet Vædringsforslag var stillet. Lovforslaget i dets Heelhed sattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, fik man, efter at Lovforslaget (see Anhanget) var oplæst, til Afstemning, hvorved det vedtoges eenstemmigt med 66 Stemmer.

Efter Dagsordenen foretoges dernæst til 2den Behandling Forslag til Lov om Bøglidgaard og derværende Institut. (Første Behandling findes i Tidens Nr. 125 Sp. 1991 ff.; — Udvalgets Betænkning i Anhang B Nr. 38 Sp. 522 ff.) Intet Vædringsforslag var stillet. Loven i dens Heelhed sattes under Forhandling.

Ordføreren (la Cour): Det første Spørgsmaal, som frembyder sig ved Behandlingen af nærværende Sag, er det, om Institutet paa Bøglidgaard skal fremdeles conserveres; dette Spørgsmaal, mener jeg, at man nødvendig bør besvare bekræftende. Det er nemlig en Anstalt, som i en Række af Aar har virket ikke ubetydeligt, idet den er bleven saa godt som en Redningsanstalt for forsømte og forvildede Børn. Der er i de 21 Aar, Anstalten har bestaaet, blevet optaget nogle og halvfjerdsindstyve Børn af ovennævnte Slags, og nogle meget faa, et Antal af 4, ere blevene straffede, efterat de ere udgaaede af Anstalten. Dette Resultat bør man visnok ansee for ret gunstigt; og Cancelliet har endogsaa i sin Tid benyttet Anstalten for der at faae Børn constringerede istedetfor i en Straffeanstalt, og faae dem afvante fra et omstreifende Liv. Anstalten har desuden i de sidste Aar ingen finde manglet Clever, og, saalange den kan vedblive at virke paa denne Måde, om det endogsaa kun er ganske faa forvildede Børn, som paa den blive reddede, saa mener jeg, at det vilde være uforsvarligt at ophæve den. Men ogsaa fra en anden Side betragtet kan der ingen Grund være dertil. Anstalten har nemlig ikke været meget bekostelig, den har fra Først af kostet Staten 6,000 Rbd., og soles dertil de 900 Rbd., som det foreslaaes at give den nuværende Forstander, som er hans Tilskud i en Række af Aar; og vil man endvidere lægge dertil de 300 Rbd., han aarlig har modtaget siden 1812 og Renterne af Capitalet, saa vil Summen kun løbe op til henved 12,000 Rbd., en Verdi, som Gaarden uden al Tvivl nu maa have, saaledes at, naar man simpelthen tager Hensyn til Eiendommen, som Staten er i Besiddelse af, kan Tabet hidtil ikke regnes for Noget. — Det andet Spørgsmaal er, om Anstalten skal bevares under de gamle Forhold, eller om den skal bringes under de nye Forhold, som foreslaaes i Lovudkastet. Det gamle Forhold var saaledes, at Anstalten var saagodt som aldeles knyttet til Forstanderens Person, og, saa ofte han klagede over ikke at kunne subsistere, blev der svaret ham, at, dersom han ikke kunde finde Udveie, maatte Anstalten haves. Dette Forhold har